

οὗτοι ἔγραψαν περὶ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ, κατὰ τοῦτον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοὶ τὴν κρίσιν εἶναι. Καὶ τοῦτο μὲν, ἔφη, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἄγνοῶ, ὅτι οὐδέν³¹⁶ μοι ἀρκέσει ὁδε ὁ βωμός· ἀλλὰ βούλομαι καὶ τοῦτο ἐπιδείξαι, ὅτι οὗτοι οὐ μόνον εἰσὶ περὶ ἀνθρώπους ἀδικώτατοι, ἀλλὰ καὶ περὶ θεοὺς ἀσεβέστατοι. Ὑμῶν μέντοι, ἔφη, ὦ ἄνδρες καλοὶ κἀγαθοὶ, θαυμάζω³¹⁷, εἰ μὴ βοηθήσῃτε ὑμῖν αὐτοῖς, καὶ ταῦτα³¹⁸ γιγνώσκοντες, ὅτι οὐδέν³¹⁶ τὸ ἐμὸν ὄνομα εὐεξαλειπτότερον, ἢ τὸ ὑμῶν ἐκάστου. Ἐκ δὲ τούτου ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κήρυξ τοὺς ἔνδεκα³¹⁹ ἐπὶ τὸν Θηραμένην³²⁰. Ἐκεῖνοι δὲ εἰσελθόντες³²¹ σὺν τοῖς ὑπηρεταῖς, ἡγουμένου αὐτῶν Σατύρου τοῦ θρασυτάτου αὐτῶν καὶ ἀναιδεστάτου, εἶπε μὲν ὁ Κριτίας· Παραδίδομεν ὑμῖν, ἔφη, Θηραμένην τουτονὶ κατακεκριμένον κατὰ νόμον· ὑμεῖς δὲ λαβόντες καὶ ἀπαγαγόντες, οἱ ἔνδεκα, οὐ δεῖ³²², τὰ ἐκ τούτων³²³ πρόσσετε. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν, εἶλκε μὲν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ὁ Σάτυρος, εἶλκον δὲ οἱ ὑπηρεταί. Ὁ δὲ Θηραμένης, ὥσπερ εἰκός, καὶ θεοὺς ἐπεκκλείτο καὶ ἀνθρώπους, καθορᾶν τὰ γιγνομενα. Ἡ δὲ βουλὴ ἡσυχίαν εἶχεν, ὁρῶσα καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις ὁμοίους Σατύρῳ³²⁴, καὶ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Βουλευτηρίου πλήρες τῶν φρουρῶν, καὶ οὐκ ἄγνοοῦντες, ὅτι ἐγχειρίδια ἔχοντες παρῆσαν. Οἱ δ' ἀπήγαγον τὸν ἄνδρα διὰ τῆς ἀγορᾶς, μᾶλα μεγάλη τῇ φωνῇ δηλοῦντα, οἷα ἔπασχε. Λέγεται δὲ ἐν ῥῆμα καὶ τοῦτο αὐτοῦ. Ὡς εἶπεν ὁ Σάτυρος, ὅτι οἰμώζοιτο³²⁵, εἰ μὴ σιωπήσειεν ἐπήρετο. Ἄν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα, ἔφη, οἰμώξομαι; Καὶ ἐπεὶ γε ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος, τὸ κώνειον³²⁶ ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἔφασαν³²⁷ ἀποκοτταβίσαντα³²⁸ εἰπεῖν αὐτόν· Κριτία τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἄγνοῶ, ὅτι ταῦτα ἀποφθέγματα οὐκ ἀξιόλογα· ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστὸν, τὸ τοῦ θανάτου παρεστηκότος, μήτε τὸ φρόνιμον μήτε τὸ παιγνιώδες ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς³²⁹.

316) Κατ' οὐδέν, ἢ ἀπλῆ ἄρνησις ὡς τὸ ἡμέτερον δὲν, τὸ ὁποῖον εἶναι αὐτοῦ συγκατῆ.

317) Ἀπορῶ διὰ σῶς. Κ. §. 343, σημ. ζ. 318) Καὶ ταῦτα (ποιήσατε) γιγνώσκοντες, ἂν καὶ γιγνώσκητε. 319) Ἐνδεκα, οἱ ἐκτελοῦντες τὰς θανατικὰς ποινὰς διὰ θημίον, ἐξελέγοντο ἀνὰ εἷς ἐξ ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν, καὶ εἶχον καὶ ἓνα γραμματέα.

320) Νὰ ἔλθωσιν ἐπὶ τὸν Θηραμένην, δηλ. νὰ τὸν συλλάβωσι. 321) Κ. §. 439, σημ. ἀπολύτος ὄνομαστ. πρὶς ἀποφυγὴν συγχύσεως μὲ τὴν ἱπομένην γεν. Ἄλλ' αἱ τοιαῦται ἐλευθερίαι εἶναι μᾶλλον ἐλαττώματα καὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται. 322) Δηλ. εἰς τὸ δεσποτικόν.

323) Τὰ μετὰ ταῦτα, δηλ. τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θανάτου, τὴν ὁποῖαν εὐλαβεῖται νὰ ὀνομάσῃ.

324) Δηλ. ἐπίσης θρασεῖς. 325) Ὅτι θὰ τὸν κίχη νὰ στενάζῃ, συνήθης τρόπος ἀπειλῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Λέγεται Οἰμώξω καὶ Οἰμώξομαι. 326) Φάρμακον τὸ ὁποῖον ἐποτίζον συνήθως τοὺς καταδικαζομένους εἰς θάνατον. 327) Ἐλεγον ἢ λέγουσαν. ὅτι εἶπε.

328) Κότταθος ἦτον παιγνίδιον εἰς τὸ ὁποῖον ἀφου ἔπινον οἶνον, ἔρριπτον ἀπὸ τοῦ ποτήριον ὅτι ἔμενον εἰς μίαν λεκάνην, καὶ ἀπὸ τὸν κρότον ἢ ἄλλα σημεῖα εἰκαζον περὶ τοῦ μέλλοντος ἢ ἔκαστον εὐχάς. Ἀποκοτταβίζω, ῥίπτω ἀπὸ τοῦ ποτήριον τὰ λείψανα τοῦ ποτοῦ.

329) Τὸ μὴ ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς του οὔτε τὴν φρόνησιν, οὔτε τὴν παιγνιώδη διάθεσιν.